

בעזהש"ת

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

נעילת החג סוכות

שנת תשס"ט לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון תקל"ב

להשיג אצל
מכון מעדני מלך וויען
185 Wilson St.
Brooklyn N.Y. 11211
718.388.1751.#117

נְעִילַת הַחֹג

סוכות תשס"ט לפ"ק

הסוכות נזה ה', לקרוא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם, הקהל את העם האנשים והנשים והטף למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' וגו' (שם לא-י). והענין הוא, כי יתכן להשמיע תורת ה', אבל אינו נכנס לאזני השומע, השמן לב העם הזה ואזני הכבד (ישעיה ו-י), אבל בחג הסוכות אחר העבודה של הימים הנוראים, אז לבבות ישראל פתוחות, והדברים יכנסו באזניו, תקרא את התורה נגד כל ישראל 'באזניהם'. וגם זה לא בכל שנה, רק אחר שנת השמיטה, שכל השנה שבתו מעבודה, והיו עסוקים בעבודת ה', אחר הכנה רבה כזו להימים הנוראים, צבוא סיוס ימי החג, הקהל העם למען ישמעו ולמען ילמדו, אז כאשר ישמעו הדברים, ילמדו ממנו לעצמם דרך בעבודת ה', והדיבורים יעשו רושם אללם.

ש"ש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך במקום אשר יבחר, בחג המנוחות ובחג השבועות ובחג הסוכות (דברים טו-טז). וחז"ל (סוכה מז). דרשו שהיה טעון לינה ליל של מולאי יום טוב, דכתיב (שם טז-יז) ופנית בצקר והלכת לאהליך ע"כ. והענין הוא, כי לא רצה ה', שצאלתו מן הקודש יכנס תיכף לביתו, בלי התבוננות ממה שנמעלה צבואו בית ה', אלא ילין עוד לילה צירושלים, כדי לעשות חשבון לנפשו, צמה הוא הולך הציתה, ומה הוא מציא אמו עמו ממה שצא ליראות פני ה' בחג, ורק אחר כך ישים לדרך פעמיו. וכמו כן נעילת החג, אחרי עבודת הימים הנעלים של ימי החג, יש ליקח לעצמו זמן קטן, לעשות לעצמו סדר קודם שנכנס לביתו חזרה.

ובפרט בשנה כזו, מולאי שביעית, בצמועד שנת השמיטה בחג

להם שמיני עזרת, שאין זה שום מצוה מיוחדת, ולא לזכרון על שום דבר, אלא לעשות רצון ישראל שציקשו עוד מועד לשמוח זה'. והוא שאמר ה' אני מוסיף לכם מועדות שתשמחו בהם, שנאמר ציוס השמיני עזרת.

והגדה אמרו חז"ל (שבת קל:): רבי שמעון בן גמליאל אומר, כל מצוה שקבלו עליהם בשמחה כגון מילה דכתיב (תהלים קיט-קסב) שש אנכי על אמתך וגו', עדיין עושין אותה בשמחה [שעושין משתה] ע"כ. הרי לנו שהכל תלוי בהקבלה, וכיון שקבלו ישראל מצות מילה בשמחה, נשאר במצוה זו כח השמחה. ואם כן מכל שכן במצוה, אשר לא רק שקיבלוהו בשמחה, אלא שהם עוד בקשוהו מאת ה' מתוך שמחה, עליך להוסיף לנו מועדות, בודאי שנשאר זה כח השמחה. ולכן היס טווב הזה הוא שמח ביותר מכל שאר מועדי קודש. [ואם כן חג זה היא המצוה היחידית שלא היה מתחלה רצון ה' לזוותם על זה, רק רצון יראיו יעשה, וכיון שציקשוהו ישראל, על כן ניתן זאת להם. ויש לומר דלכן התורה הקדושה נקראת בשם 'לוחות הצרית' (דברים ט-ט), כי מהתרי"ג מצות שבתורה,

היום טווב של שמיני עזרת ושמחת תורה, המה מהימים של שמחה הכי גדולה בכלל ישראל, וטעמא צעי, צמה יצתה משאר ימי החגים, שגם בהם יש חיוצ שמחה. ויש לומר דאיתא במדרש רבה (במדבר כא-כג) אמרה כנסת ישראל לפני הקצ"ה עליך להוסיף לנו מועדות וכו', יספת לגוי נכבדת (ישעיה כו-טו), אמר להם הקצ"ה, חייכם איני מחזיר ימים טוובים מכם, אלא אני מוסיף לכם מועדות שתשמחו בהם, שנאמר (במדבר כט-לה) ציוס השמיני עזרת תהיה לכם ע"כ. ולכאורה היא פלא, דאחר שניתנה להם תורה איך שייך שיוסיף להם מועדות. ומהו הקשר לחג שמיני עזרת, שזהו הוספה על המועדות, הא מצוה זו ניתנה ביחד עם שאר המועדי קודש, ואין זה הוספה.

וגראדה כי המועדי קודש ניתנו לישראל תיכף אחר מתן תורה, וכמו שנאמר (שמות כג-יז) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדון ה', ושם צפרשה זו לא זכרה שמיני עזרת. ולכן כאשר שמעו ישראל ציווי ה' של המועדי קודש, פסח שזעות וסוכות, אמרה כנסת ישראל עליך להוסיף לנו מועדות. ועל זה נתן

ומצתה אם ציוס טוב שנצטונו עליה, אלא כיון שצא גם מכח אחרותא דלתתא, נשאר ה הארה של הנשמה יחירה גם בצאת היום טוב, מכל שכן חג זה, אשר ניתנה כולו רק על ידי צקשתם של ישראל צאתערותא דלתתא, צודאי שהארצו נשאר נצחי על כל ימי השנה לטובה.

אך צעיקר דברי המדרש הנ"ל יש להצין, מה שאמר ה' חייכם איני מחזיר מכס ימים טובים, הלא צקשו להוסיף להם עוד, ואיך יעלה על הדעת שעוד יחזיר מה שקיבלו, והא זאת התורה לא תהא מוחלפת מאת הצורא. ונראה כי כל מועד יש לה השפעה מיוחדת, פסח זמן חירותינו, סוכות זמן שמחתינו, ראש השנה יום הכיפורים הארה של תשובה, וכדי להוריד השפעה זו יש לכל חג מצוה מיוחדת, צפסח יש מצוה, צסוכות יש סוכה, צראש השנה שופר, ציום הכיפורים תענית, וציקשו ישראל מאת ה' שיוכלו לקבל השפעה זו גם צמשך ימי השנה, כאשר יצטרך לישועה של חירות יוכל להמשיך השפעת המועד של פסח לטובה, או כאשר יצטרך לשמחה ימשיך השפעות חג הסוכות.

היה רצון ה' ליתן לישראל רק מספר צרי"ת, אלא שישראל צקשתם ניתוסף להם עוד מצוה].

ומצתה ההשפעה של חג הזה עולה גם כן ציתר שאת על שאר המועדות, להמשיכו על כל השנה, דהנה איתא צגמרא (ציה טו.) אמר ריש לקיש נשמה יחירה נותן הקצ"ה צאדם ערצ שבת, ולמוצאי שבת נוטלין אותה הימנו, שנאמר (שמות לא-י) שבת וינפש, כיון שצבת וי אצדה נפש ע"כ. ולכן מצרכין צמוצאי שבת על הצשמים, כדי להשיצ את הנפש, ממה שאצדה הנפש יחירה. וצתוספות (ציה לג:) דנים, אם גם ציוס טוב ישנה נשמה יחירה, ושואלים שם, ממה נפשך, אם אין מצרכים על הצשמים צהצדלה של מוצאי שבת לחג, משום שגם ציוס טוב ישנה נשמה יחירה, מדוע איפוא אין מצרכים על הצשמים צהצדלה של מוצאי שבת לחול. והשיצ על כך צעל השפת אמת ז"ל, לעולם גם ציוס טוב ישנה נשמה יחירה, אך אינה מסתלקת צמוצאי החג, שהרי יום טוב ישראל קדשוהו לזמנים, שלא כצבת, שהיא קצועה וקיימת וקדושתה צאה לה מעצמה, וקדושה הצאה ממעשה עצמי אין יכולים לסלקה, כי אם נשאר ה היא לעד ע"כ.

צפרוזדור כדי שתכנס לטרקלין, ואין מלוין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובים ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד. ובהספק כוכבים נראים מתוכה, שיש בה חרכים, להורות על השגחת הצורא עליו, שמניץ עליו מן החרכים, והוא מוטל בצוכה תחת כנפי האם החוסה וחופף עליו. — ועוד הוא בא להורות, כי לתקות תחת כנפי השכינה, אינו רק בתורה ותפלה ועניני רוחניים, אלא לקיים בכל דרכיך דעהו, הכל יהיה קודש לה', ועיקר חיוב מנחת סוכה הוא באכילה ושתיה ושינה וטיול, הכל יהיה תחת כנפי ה', תחת צילא דמהימנותא, שותי ה' לנגדי תמיד.

ובבזו שמרגלין אנשי הצבא בתרגילים שונים בצית מיוחד, איך להחזיק הכלי קרב, ואיך להשתמש בו, ולומדים אותו כמה ימים מהו תפקידו כשיצא משם חונה, שיוכל להוציאו מהכח אל הפועל. כן הוא חג האסיף תקופת השנה (שמות לד-כב), זהו התוקף והחזק והגבורה של כל השנה, בו מרגיל עצמו שיש ליטב תמיד צילא דמהימנותא גם צעניניו הגשמיים, ושבו ישוב לצייתו להשלים תפקיד זה שם כל השנה שלאחריו, שכל מעשיו יהיו

ועל זה נתן להם ה' את שמיני ערבת, להראות על כח זה. כי שמיני ערבת אין זה שום מנחה מיוחדת, ולא באה לזכרון על שום דבר, אלא זהו יום שניתן לנו להמשיך קדושת והשפעות החג גם לאחריה, וממנה נמשך הכח שיוכלו לקבל השפעת כל המועדות גם צמשך ימי השנה. וזהו שציקשו עליך להוסיף לנו מועדות, לא כווננו על מועדים חדשים, אלא שיוכלו להמשיך מועדים הללו והשפעתם גם צימי החול. ועל זה נתן להם ה' צקשתם, איני מחזיר מכם הימים טובים, שאחר שיעברו ימי החג לא יחזיר השפעת המועדים, אלא יהא ניתן להשיגם גם אחר כך, ואני מוסיף לכם אותן מועדים גם להלאה לשמחה בהם. [שוב הראוני כן משמיה דהרה"ק מוהרי"ד מצעלוא ז"ע].

בל מנחת ה' באים ללמד את האדם חכמה ותבונה לעבודת קונו, ובכל מנחה יש רמז מוסר השכל להתבונן. וידוע מה שכתבו המפרשים כי מנחת סוכה שצעת ימים, מורה על ימי שנותינו בהם שבעים שנה, להתבונן שזהו רק דירת ארעי, העולם הזה דומה לפרוזדור צפני העולם הבא, וכל תכלית ימי חייו המה, התקן עצמך

וכאשר חוזרים הציתה שוכחים הם מה שהוצרכו ללמוד מהסוכות, ועל כן קרא שם המקום סוכות, לזכור תמיד בכל עת ובכל שעה על הסוכה, שזהו תהא השקפתו כל השנה תמיד.

ביום השמיני עזרת תהיה לכם (במדבר כט-לה), וצ"ש"י התעכבו לי מעט עוד, ולשון חצה הוא זה, כזנים הנפטרים מאציהם, והוא אומר להם קשה עלי פרידתכם וכו' (סוכה נה: ע"כ. ונראה דהנה צפרשת משפטים (כג-י"ז) כתיב, שלש פעמים צנה יראה כל זכורך 'אל' פני האדון ה', וצפרשת תשא (לד-כג) כתיב, 'את' פני האדון ה'.

ונראה כי צעת מתן תורה נתעלו ישראל כמלאכי מעלה, אני אמרתי אלקים אתם, והיה מאיר לכל אדם על פניו הנלם אלקים, אשר צלם אלקים עשה את האדם (בראשית א-כו). אמנם אחר חטא העגל, שאצדו מעלתם, ונחסר מהם הנלם אלקים, עכ"פ צבא הימים הנעלים של ימי המועד, וזכה לעלות ולהראות צבית ה', וזה גם כן שיאיר עליו אז הנלם אלקים מהרהורי התשובה והגעגועין לצוראו מרוב התעלותו. ולכן צפרשת

תמיד צלל דמהימנותא. וכמו שפירש דצברי יחזקאל (בפיט למערצית) פונים מסוכה לציתם לישב, שפונים הסוכה לתוך ציתם, לישב שם ציתם צלל הסוכה, צלל דמהימנותא, ולוקחין קדושת הסוכה עמהם לצית, צללו חמדתי וישצתי (שיר ז-ג), להסתופף כל השנה צלל דמהימנותא ע"כ.

וזהו שנאמר ציעקב, ויעקב נסע סוכתה, ויצן לו צית, ולמקנהו עשה סוכות, על כן קרא שם המקום סוכות (בראשית לג-י). ודקדקו למה קרא המקום על שם הסוכות של מקנהו, ולא על ציתו. אך יעקב אצינו היה היחידי מהאבות, שהולך לצזו עמו לזורך פרינסתו, לעבוד עשרים שנה צבית לצן צמקנה וצלאן. אך יעקב נסע סוכתה, עם קדושת הסוכה, שכל עניי גשמיים יהיו צלל דמהימנותא, אשר אז נמצא שעובד את צוראו תמיד (לשון השלחן ערוך א"ח סימן רלא). ולכן חג הסוכות הוא מכוון נגד יעקב אצינו (עור א"ח סימן ת"ח). ויעקב נסע סוכתה, לדור צלל ה', אצל לא רק צסוכות היה צסוכה, אלא ויצן לו צית, הוא צנה את ציתו צסוכות, פונים מסוכה לציתם לישב, ורק 'למקנהו' עם הדומה לחמור 'עשה סוכות', הם יושבים צלל דמהימנותא רק צסוכות,

להשם מלאחריו. וידועים דברי האור החיים הק', ואתם הדבקים בזה' אלקיכם (דברים ד-ד), שהדביקות שישראל דבקים בזה' אינה כדביקות האותיות שמלפניו, אלא כאותיות שמלאחריו, שהם כ"ס של אלקיכ"ס, שהם קדושים כאותיות השם ע"ש. — ולכן אחר שעברו ימי הסוכות, ונתראה על כל זכר את פני ה', וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, אז אומר ה' קשה עלי פרידתי כ"ס, פרידת כ"ס, שלא להפריד אותיות כ"ס, הרומז על הימים הבאים אחר המועד. וניתנה להם שמיני עזרת, להמשיך קדושת המועדים על הימים הנטפלים להם מלאחריו.

וזאת עבודת האדם בתחלת השנה, לסדר לעצמו יומו בסדר נכון לעבודת קונו, לזכור תמיד כי הוא יושב בעולם הזה צדירת ארעי, ויש לסגל לעצמו מנזת ומעשים טובים, אשר רק זהו ימי חיותו. וראשית העבודה היא, לסדר לעצמו קביעת עתים לתורה בכל יום צלי שום ציטול וטירדה, אשר כל רוחות העולם לא יזיזו משיעורו הקבוע לתורה, כי רק בזה יוכל להשאר יהודי, בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תכלין, אין שום

משפטים קודם החטא, שהיה מתראה אז כל ימות השנה על כל ישראל הנלם אלקים, לא נאמר רק שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך 'אלי פני האדון ה', להתראות אל ה' בעזרה. אמנם אחר החטא מתבקש ממנו עוד, שיכשיר עצמו לכך שגם על פניו יתראה הנלם אלקים, להתעלות במדריגה זו שהיו ישראל קודם החטא, ואז נאמר כבר הציווי, יראה כל זכורך את פני האדון ה', שיתראה על כל זכר את הנלם אלקים, פני האדון ה'. — ועבודה זו מוטל על האדם, להמשיך קדושה זו שהשיג במועדי ה', אשר כל אחד נתעלה לפי מדריגתו, להמשיכו להלאה על ימי החול של השנה.

ובציונו גבי מחיקת השם, שכל המוחק אפילו אות אחת לוקה, וכל הנטפל לה' מלאחריו, כגון ך' של אלקיך וכו"ס של אלקיכ"ס אינם נמחקים, והרי הם כשאר אותיות השם, שהשם מנקדשם (רמז"ס יסודי התורה ג-ג). ויש בזה רמז על מועדי קודש, שזכה האדם שיתראה עליו שם ה', יראה כל זכורך את פני ה', שיכולים להעלות ימי החול שלאחריו שיהיו דבוקים בזה', כאותיות הנטפלים

ויהי כהיום הזה ויבא יוסף לעשות מלאכתו וגו' (בראשית לט-י). ונראה כי יוסף נתפס צמנוקה, בן שבט עשרה שנה נמכר לעבד למצרים, אשר צוה היה צפשוטו נחתם גורלו להיות שם עבד בצית אדונו כל ימיו, כי עבד לא היה יכול לצרות ממצרים (רש"י שמות יח-ט), ויש לפניו נסיון תמידי כל שעה בצית אדונו. ואמרה לו אשת אדוניו, מה בצע לך כי תוכל להשמר יום אחד ממני או שבוע או חודש, סוף כל סוף יבא יום שתכרע בדרך ולא תוכל לעמוד בו, ומה לך להצטער ולעמוד על דעתך, במקום שסוף כל סוף תכשל. וזהו שאמר הכתוב, ויהי כדברה אל יוסף יום יום, זה היתה דיבורה אליו, שהנסיון הזה יהיה לך בלאו הכי יום ויום, ומה תרויח אם תעמוד כעת על דעתך, סופו שלא תוכל לעמוד בה.

אמנם יוסף לא עשה חשבונות, ובכל יום חשב כאילו אין לפניו יותר מיום זה שהוא עומד בו, וכיון שהיום יוכל להתגבר על יצרו, אין לו לחשוב כעת על אחר זמן, אלא על ההוא, כי העבר אין והעתיד עדיין. וכמו כן כאשר עבר היום, ושבו בא נסיון לידו, אמר גם כן לעצמו, שאין

כח באלים לעמוד נגד יצרו צלי קציעותו לתורה. — וכמו כן יזכור מהסוכה, שהוא תמיד צלל ה' המשגיח על כל מחסוריו בכל עת, והכל הוא רק מידו, ואם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, והקב"ה מניץ עליו מן החרכים להשגיח על כל עניינו. וכאשר מכיר זאת בהשקפה ברורה, אז תפלתו לה' כראוי בהשתפכות הנפש, לשאול מאדון העולם כל משאלותיו. וכל ההתרפקות צמשך היום, יוכל לסדר אותו בתפלתו בצית המדרש. ויבא אחר התפלה בשלוות הנפש, שהכל מסודר כבר מאת ה', ואין אדם נוגע צמוקן לחצירו, שום אדם לא יוכל להזיקו או לחסרו רק בגזירת הצורא, ואם ה' מזמין לו זאת, בודאי שכל זה הוא טובתו האמיתית.

נפיונות החיים בחונות העיר קשות ומרות מאד, גירוי היצר הוא באופן מזהיל, ומכל שכן האינטערנעט שיוכל להכשילו כ"ד שעות ציום מכל התועבות שבעולם. ויש לקבל על עצמו שלא לגשת בד' אמות של אינטערנעט צלי פילטער, הן צמסחרו והן צסעלפון. — מצינו ציוסף הצדיק שאמר הכתוב, ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה וגו',

תבואה לשלש השנים. ודבר זה היה חוזר ושונה כל הימים צבוא שנת השמיטה.

ובבזו כן מצות עליית רגלים, שהצטיחה תורה, ולא יחמוד

איש את ארצך בעלותך לראות את פני ה' אלקיך שלש פעמים בשנה (שמות לד-כד). וזה פלא מופלא שעיירות שלימות מישראל היו נעקרים משם כל הזכרים לעלות ולראות את פני ה', והשאירו הכל צביתם, בני ציתם הונם ורכושם, ולא עלה על דעת שום גוי

לרדת שמה ולגזול ולחמוס. ואמרו חז"ל (פסחים ט:) שיהא פרתך רועה באפר ואין חיה מזיקתה, תרנגולתך מנקרת באשפה ואין חולדה מזיקתה וכו' ע"ש. הרי שגם הבהמות היו משומרות אפילו מהיזק של בעלי חיים. ואם כן ראו צעיני בשר השגחת ה' על עושי מצותיו. — ולכן צבוא שנת השמיטה, בחג הסוכות שלאחריו שעלו לרגל, אחר תרי תמיהו מדבר דכירי אינשי (חולין עה:), אז הזמן מוכשר להקהיל את העם ולהשמיעם תורת ה', הלא אתם רואים צעיניכם כי אין אדם שומע לי ומפסיד, ויש צורא עולם ומנהיגו ומשדד טבעו לעושי רצונו, כן הוא גם בכל מצות ה',

לפניו רק היום הזה, והיום לצד אוכל לעמוד נגד יצרי. וזהו ויהי 'כהיום הזה' ויבא הציתה לעשות מלאכתו, שתמיד היה לפניו צדמיונו כאילו אין לפניו צחיו רק היום הזה, ואין לו נסיון רק על יום אחד, וזוה עלה לפניו להתגבר על יצרו. — ומה נעשה בסופו, הניחוהו אותו צמסמר, והיה שמור מן החטא עד שנתגדל, ואז יבא למלוך על מזרים, עד שנעשה סמל לקדושה, וסוף הכבוד לצוא.

וגראדה דמהאי טעמא מצות התורה על המלך צמועד שנת השמטה בחג הסוכות דייקא, לאסוף את כל העם, ולקרוא לפניהם תורת ה'. דהנה כבר דיברנו (בסעודת חוה"מ) כי מצות שמיטה מורה שיש מנהיג לצירה, שנתגלה אז לעין כל אדם בחוש, צעיני הגשמיים, שיש השגחת הצורא על יראיו. וכמו שאמר הכתוב, וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית, הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו, וצויתי את צרכתי לכם בשנה הששית, ועשת את התבואה לשלש השנים (ויקרא כה-כ). ואם כן ראה כל אחד צעיני גשמיים, שכאשר שומרים את התורה לא מפסידים, אלא יש שינוי בטבע, שיעשה השדה

כשהולך בחונות וצרחות העיר ומסתובבים בין האומות השפלים, יש לזכור כי אחת פעלתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלוקי ישראל מלך, ומלכותו בכל משלה, בכל מקום ומקום שהולך לזכור שנמצא שם קדושתו ית"ש, ובכל תנועה ומעשה להמליך בו את ה'.

ב"ל אחד, אפילו יהודי פשוט, היה לו צימים הנוראים רגעים קדושים, שהיה מוכן אז למסור לבו ונפשו ומאודו עבור ה', און ער איז געווען באמת דערציי, והצין שכל עיני עולם הזה הם הבל הבלים, ואין זה התכלית, ולא עבור זה אנו מתגוררים בעולם, ויש לנצל כל רגע ורגע לעבודת ה' ולקדש שם שמים. והיה מוחלט אלנו באמיתיות שרואה להתנהג על דרך זה. וזהו העבודה כעת, כאשר באים הנסיונות של ימי החול, לקשר ולאחוז עצמו להקדושה של הימים שעברו ולהמשיכם על ימי החול.

דיתן ה' שכל התפלות שהתפללנו יעלו לרצון למלא כל משאלות לבנו לטובה. והיו דברי אלה אשר התחננו לפני ה' קרובים אל ה' אלקינו יומם ולילה, לעשות משפט עצדו ומשפט עמו ישראל דבר יום ציומו, שימשיך

לקבל על עצמו עול תורתו ועבודתו לטוב להם כל הימים.

ובזן המותר לדבר בגנות כלי האינטערנעט, שעל כל אחד מוטל לקבל על עצמו שלא להמציא ד' אמות של כלי זו המתועב, חוץ אם הוא לצורך פרנסתו ויש עליו פילטער. וכל שכן מה שנמצא כהיום האינטערנעט על הטלפון ומונח בכיסו, שהוא בנסיון תמידי כ"ד שעות ציום. וגם כאשר קשה לפניו להתבדל ממנו מחמת נוחיותו, אין אדם מפסיד ממה שעושה למען כבודו ית"ש. — וכאשר לפעמים חושב שאי אפשר לו הדבר, אבל עכ"פ על יום אחד צודאי שבכחו לעמוד בו, על כן יקבל מתחלה על עצמו על זמן קצר, וכל יום ויום יהא קבלתו רק על היום הזה, ולא ידאג למחרתו, ומן השמים יסייעוהו שיוכל להחזיק בה.

ובשיוצאין מהיום טוב צריכין לאזור בעצמו הקדושה מהימים

הללו, ולהמשיך קדושת היום טוב על משך ימי השנה. והתפלה שהתפלל וידע כל פעול כי אחת פעלתו, ויצין כל יציר כי אחת יצרתו, אינו רק בקשה שמתחננים בראש השנה צבית המדרש, אלא ליקח אותו אתו עמו

לנו בכל יום ויום מהתפלות שציקשנו
 צימים אלנו. ותשים דמעותינו צנאדך
 להיות, ליקח אותם צומן שנצטרך לו,
 וכי יודע אדם מה הוא צריך לעצור
 צמשך השנה, ומתי יצטרך להדמעות
 הללו לעורר רחמים, והקצ"ה מניח
 וגונו צאוצרותיו התפלות והצקשות
 והדמעות, וכאשר צא הזמן שנצרכים
 להם, נוטלם ומוציאם מצית גזיו,
 וצוכותם מרחם על האדם.

ויתן ה' שנתצרך כולנו צצני חיי
 ומוזני ריחי, ורפאות וישועות,

ושנוכל לגדל צנינו על דרכי התורה,
 ויש להרבות תמיד צתפלה על
 הצלצאים שיצארו יהודים כשרים, צחוך
 הנסיונות העצומות של דורותינו. אצל
 צרור ששום תפלה שהאצ מתפלל על
 צניו, והסצא על נכדו, אינם הולכים
 לאיצוד. וצוכות התפלות של אצותינו
 אנו חיים, וצוכות תפלותינו יחיו צנינו.
 וימלא ה' כל משאלות לצצנו לטובה,
 ולהיות לנו שנת ששון ושמהה, ושנת
 גאולה וישועה צקיצוך נדחי ישראל,
 ותחזינה עיינינו צשוצך לציון צרחמים
 צציאת צן דוד צצ"א.

על הטוב יזכר
ידידינו החשובים שהשמחה במעונם
שנדבו להוצאת קונטרס הזה

* * *

הרב ר' יצחק יונה בראדי שליט"א
לרגל נישואי בתו תחי'
עב"ג בת הר"ר שמואל מרדכי חיים ליבערמאן נ"ו

* * *

הר"ר שמואל ישראל ניימאן הי"ו
לרגל נישואי בתו תחי'
עב"ג בת הר"ר זאב מאיר שלעזינגער נ"ו

* * *

הר"ר יושע חיים גאלדבערגער נ"ו
לרגל הולדת בתו למזל טוב

* * *

הר"ר יואל ברא"ש פייערווערקער נ"ו
לרגל הולדת בתו למזל טוב

* * *

הר"ר שמשון קנאפפלער נ"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

* * *

הר"ר הערשל טענענבוים נ"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

* * *

הר"ר מנחם הערצאג נ"ו
לרגל החלאקה לבנו נ"ו

* * *

הר"ר שלום מערמלשטיין נ"ו
לרגל החלאקה לבנו נ"ו